

Andrzej Ruszer

[Polonistyka jest atrakcyjną ofertą]

Postscriptum Polonistyczne nr 2(10), 357-358

2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ANDRZEJ RUSZER

Pekiński Uniwersytet Języków Obcych
Pekin

Polonistyka jest atrakcyjną ofertą dla chińskich studentów, między innymi dlatego, że jej absolwenci nie mają problemu ze znalezieniem pracy. Niektórzy kontynuują naukę na studiach magisterskich w Pekinie lub w Polsce.

Podczas studiów kładzie się nacisk na umiętności i praktyczną znajomość języka. Studenci nie powinni mieć problemów z komunikacją w naturalnym kontekście językowym, na przykład w Polsce, w rozmowie z rodzimymi użytkownikami języka. Ważnym celem kształcenia jest też umiętność translatorska – studenci swobodnie mogą oprowadzać wycieczki po Pekinie, zapewniając turystom z Polski rzetelną wiedzę na temat zabytków Chin. Dlatego też wiedza o kulturze i literaturze polskiej stanowi ważny element edukacji polonistycznej w Pekinie. Studenci mają zarówno wykłady, jak i konwersatoria z historii i literatury. Wiedza o języku wykorzystywana jest przy kształceniu sprawności gramatycznej. Nie ma wykładów z historii, teorii języka oraz dialektologii. Tego typu wykłady mają miejsce podczas wizyt naukowców z Polski.

Dzięki „kanonowi” zagadnień ustalonemu w odniesieniu do wytycznych zawartych w Europejskim Systemie Kształcenia Językowego uczelnie bardzo jasno precyzują umiętności, jakie student uczący się polskiego jako obcego powinien zdobyć na danym poziomie (od A1 do C2). Być może wyjątkiem jest kanon literacki tworzony przez lektora na podstawie jego subiektywnych wyborów (program autorski). Tworzony z myślą o studentach skutkuje na przykład tym, że problematyka dotycząca średniowiecza jest minimalizowana, zaś zagadnienia współczesności omawiane są szerzej.

Wśród studentów uczących się polskiego największą popularnością cieszą się tematy z zakresu frazeologii, grzeczności językowej; prozy XX i XXI wieku, reportaży Ryszarda Kapuścińskiego, zagadnień etnograficznych i kinematografii polskiej. Trudności językowe związane są z aspektem czasownika,

liczebnikiem, a w początkowym etapie kształcenia z fonetyką (r/l; b/p). Zaś różnice kulturowe z pewnością nie ułatwiają interpretowania literatury polskiej.

W nauczaniu dominuje dyskurs szkolny, zajęcia odbywają się oparciu o zasady ogniskowania uwagi słuchaczy, ćwiczenia przed kształceniem sprawności (np. burza mózgów, mapa mentalna), w trakcie kształcenia sprawności (utrwalanie, drylowanie, powtarzanie), po danej sprawności (zadania operacyjne, odgrywanie ról komunikacyjnych). Ważnym elementem tego dyskursu jest retoryka, a przede wszystkim argumentacja i odpowiednia kompozycja wypowiedzi. Stosuje się także metody aktywizujące – dramy, przekłady intersemiotyczne, metody oglądowe i pokazowe. Bardzo często wykorzystujemy pomoce audiowizualne (e-booki, nagrania wywiadów, film i seriale, itp.). Wykłady z literatury i historii są wzbogacane przez prezentacje multimedialne. Dobrym sposobem na praktyczne wykorzystanie umiejętności językowych są spotkania z lektorem (np. wspólne gotowanie, zwiedzanie, zoo) lub dodatkowe zajęcia tandemowe ze studentami uczącymi się chińskiego w Pekinie. Korzystamy z bogatego zbioru przekładów literatury polskiej na język chiński.

Dbamy o współpracę z ośrodkami akademickimi w Polsce. Nasi studenci wyjeżdżają na stypendia lub uczestniczą w intensywnych kursach szkoły letniej. Zaś wykładowcy mają możliwość dalszego kształcenia na polskich uniwersytetach, odbywania różnego rodzaju szkoleń.